



UNIVERSITATEA

MARȚI, 23 Iunie 2020, ORA 20:00
LIGA I, PLAYOFF, ETAPA III
STADIONUL „ION OBLEMENCO”, CRAIOVA



FC BOTOȘANI



SECUNDA DE VIS CARE NE ȚINE VISUL VIU

Deși stadionul era gol, nu a fost nimic tăcut sau banal la acele câteva momente memorabile în care cursa vijelioasă a lui Baiaram și latul providențial al lui Kolić au produs o descătușare pe care, deși distanțați, am simțit-o cu toții la fel și în același timp, aceia care iubim Știința. A fost genul de victorie grea care poate înclina decisiv balanța finală. A fost scânteia de durere și de glorie, de agonie și extaz, care ar putea aprinde vâlvâtaia unei mari ambiții comune, a noastră, a tuturor: aceea de a readuce titlul la Craiova, după aproape trei decenii.

CITIȚI ÎN CONTINUAREA PROGRAMULUI:

» interviu-eveniment cu Ștefan Baiaram

» despre frumusețea uitată a unei lupte câștigate la final.

ȘTEFAN BAIARAM:

„Vom juca cu Botoșani ca și când tribunele ar fi arhipline“



Minutul 84 al partidei cu Astra, jocul lânchezește, după ce fostul jucător al Craiovei, Baicu, egalase pe tabelă. La margine, calm, Bergodi îi spune câteva lucruri lui **ȘTEFAN BAIARAM**. La exact 5 minute după intrarea pe teren, acesta ia o acțiune pe cont propriu, intră furtunos în careu și scoate perfect în spate pentru Kojlic, care pune latul și aduce victoria. Care este povestea de viață a noului diamant neșlefuit al Craiovei, care sunt cele mai prețioase amintiri din copilărie și din carieră și ce anume i-a zis Bergodi, atunci când l-a trimis pe teren cu Astra, aflați din interviul următor. La doar 17 ani și jumătate, Fane vorbește cursiv și excelent articulat și o spune fără să fie întrebat: „Craiova vrea campionatul!“.

Ai o poveste de viață foarte interesantă. Am vrea să ne spui care sunt primele lucruri pe care ți le amintești din copilărie.

Eu cred că am avut o copilărie foarte fericită, chiar dacă am crescut într-o familie modestă, cu alți patru frați. Primele lucruri pe care mi le amintesc este că eram mereu copilul din cartier care striga la geamuri, către prieteni, să iasă afară la joacă. Am fost mai mereu cel mai mic din anturajul meu și cred că acesta a fost un avantaj, pentru că am învățat să iau ce este mai bun de la oamenii din jur, începând cu frații și părinții mei și continuând apoi cu colegii, profesorii și antrenorii.

Ești craiovean getbeget. Care sunt locurile din Craiova în care îți amintești că te jucai cu prietenii în copilărie și ce anume vă jucați?

Da, sunt din Craiova și într-adevăr toate locurile pe care le iubesc sunt din acest oraș. Dar probabil, dintre toate, cel care îmi revine în minte mereu este școala Mihai Viteazul. În curtea școlii, mai exact, acolo îmi amintesc că eram cu prietenii de dimineața până seara. Ne jucam mai ales



fotbal, vă dați seama, dar și alte jocuri, bambilici, badminton, mai era un joc ”pâinicile”, erau multe. Au fost și rămân niște momente de neuitat.

Te-ai născut pe 31 decembrie. Care este cel mai frumos Revelion pe care ți-l amintești?

Cred că cel de anul trecut, când am și împlinit vârsta de 17 ani. Pot să zic că, și pentru că a coincis cu momentul în care am făcut pasul către echipa mare a Științei, a fost cea mai frumoasă zi de naștere pe care am avut-o.

Dar cel mai frumos gol pe care ți-l amintești?

Este un gol pe care l-am înscris la under 19 împotriva celor de la U Cluj, pentru că a fost și într-un meci foarte important, la acea vreme. Sper să vină curând multe altele, de data asta înscrise pentru echipa de seniori a Universității.

Care era jucătorul tău preferat când erai copil? Dar acum?

Cel din copilărie era Ronaldinho, iar acum este Neymar. Îl consider exact pe stilul meu și încerc să învăț cât mai multe de la el.

Ai visat vreodată să te faci altceva decât fotbalist?

Sincer, nu. Joc fotbal de atâta timp, practic de când am învățat să merg, încât nici măcar nu mi-am pus problema să îmi doresc altceva de la viață.

Ai un nume cu rezonanțe foarte plăcute, am fi curioși să știm dacă ești poreclit cumva, de colegi și de prieteni.

(râde) Da, și eu consider că am un nume de familie foarte frumos, dar colegii nu mă alintă pe baza lui. Cam toată lumea apropiată din jur îmi zice Fane.

Spune-ne cum ai ajuns la Universitatea Craiova și ce performanțe ai reușit ca junior, până să faci pasul la echipa mare.

Am ajuns la Craiova exact în anul în care formația de seniori a promovat în prima ligă, în 2014. Am venit de la echipa Casa Bogdan, loc de unde cred că au venit cei mai buni juniori la Universitatea, la acea vreme. Cele mai mari performanțe la nivel de juniori sunt câștigarea supercupei României la U17 și de trei ori vicecampioni naționali.



Care este cel mai important sfat pe care l-ai primit în carieră, care a fost acela și cine ți l-a dat?

Tatăl meu mi-a dat cele mai importante sfaturi în viață și în carieră. Cel pe care nu o să-l uit niciodată și de care țin cont în fiecare zi este să fiu mereu modest și să nu uit niciodată de unde am plecat.

Cine ai prefera să fii și de ce: Mbappe, Florinel Coman sau Ștefan Baiaram?

Clar, Ștefan Baiaram. Vreau să îmi fac un nume în fotbal și să fiu perceput drept un jucător diferit față de oricare altul, o personalitate și un om, în primul rând, nu doar un fotbalist.

Ce ai făcut cu primii bani câștigați din fotbal?

Dacă îmi amintesc bine, mi-am luat niște haine.

Hai să trecem la treabă! Povestește-ne faza din minutul 91 a meciului cu Astra. Care a fost primul tău gând când a ajuns mingea la tine și cum ai decis să îi pasezi lui Koljic în loc să tragi la poartă chiar tu?

Știam că nu mai e deloc mult de jucat, așa că primul meu gând a fost să mă duc direct către poarta adversă și să iau adversarii unu la unu, pentru că intrasem de puțină vreme și eram foarte încrezător că îi pot depăși în viteză. După ce am reușit să driblez doi adversari și să ajung în careu, mi-am dat seama că Elvir este mult mai bine poziționat decât mine, așa că i-am pasat și mă bucur foarte mult că am putut să contribui la acest gol extrem de important.

Ce ți-a zis Bergodi când te-a introdus pe teren?

Să am încredere în mine, să dau totul din mine și să nu-mi fie frică să iau acțiunile pe cont propriu.

Crezi că ai putea fi chiar titular cu Botoșani, după prestația aceasta? Și apropo, te simți bine și în banda dreaptă sau preferi totuși în stânga?

Nu e treaba mea care este primul 11 și nu mă gândesc niciodată la acest lucru. Orice ar decide Mister, eu o să muncesc la fel de mult și cu la fel de multă modestie. Și, bineînțeles, joc absolut oriunde crede dumnealui că este nevoie de mine.

Care e fundașul Științei cel mai greu de driblat?

Bălașa, am lupte mari cu el la antrenamente (*râde*).

Care a fost ultimul bairam la care ai participat?

(*râde*) Cred că a fost unul la începutul acestui an, la ziua unui prieten. Dar n-aș zice că bairamele sunt una dintre marile mele pasiuni, în ciuda numelui.

Echipa României nu s-a mai calificat la nici un Campionat Mondial după nașterea ta. Crezi că o poate face în viitor cu tine în teren?

Cred că fiecare copil care se apucă de fotbal are și visul acesta, printre altele. Bineînțeles că îmi doresc foarte mult să îmbrac tricoul Naționalei, iar dacă vom reuși să ne calificăm și la un turneu final ar fi ceva fantastic.

Cum are un jucător tânăr timp să împace și școala și fotbalul?

Sunt norocos să am niște profesori foarte înțelegători, care nu îmi cer prezență obligatorie, având în vedere situația mea profesională. Încerc însă mereu să îmi iau lecțiile, atunci când lipsesc, și să compensez învățând acasă.

Un mesaj pentru suporterii care vor urmări (din păcate doar la televizor) partida cu Botoșani?

Știm că sunteți alături de noi chiar dacă nu putem fi fizic împreună, iar noi ne vom comporta și cu Botoșani ca și când tribunele ar fi pline, așa cum erau ele de obicei. Vă reamintim că #CraiovaVreaCampionatul și fiecare meci pe care îl jucăm este o finală, pentru noi, de acum înainte.

PARTENERI UNIVERSITATEA CRAIOVA



Frumusețea uitată a unei lupte duse până la final



Tensiunea partidei cu Astra, slalomul în viteză al lui Baiaram, finalizarea de vârf de clasă a lui Elvir Koljic, dar mai ales acea secundă magică în care mingea a depășit linia porții (vedeți cronometrul încremenit pe tabela de marcaj, în partea de sus a imaginii de pe prima pagină a acestui supliment), toate aceste emoții și detalii sunt surprinse fotografia demnă de făcut poster a colegului nostru Răzvan Pasaris. E ceva ce nu se vede totuși în acea imagine: fericirea și speranța pe care această secundă le-au trezit în sufletele a milioane de fani ai Științei din toată țara și chiar din toată lumea: acea descătușare vecină cu delirul care varsă berile pe masă și sparge paharele, atunci când nu ai de ales decât să vezi meciul la televizor, ca supporter.

Era oricum ceva poetic și irezistibil în farmecul acestor goluri târzii. O grupare de suporteri chiar a reluat, la scurt timp după ultimul fluier cu Astra, o imagine cu un graffiti în limba italiană al cărui mesaj tradus în română spune cam așa: „Ești frumoasă ca un gol în minutul 90“. Acum, în noul context în care distanțarea de stadion nu mai e o alegere, ci o obligație prin lege, vraja care învăluie astfel de momente pare, paradoxal poate, să se fi intensificat.

Acea străfulgerare de energie pură pe care am simțit-o cu toții în suflet atunci când Koljic a scuturat plasa pentru a doua oară nu este nimic imaginar sau inventat. Este ceva ce am simțit cu toții la fel, o punte peste orașe, peste județe, peste spațiu și chiar peste timp, adică peste generații, care ne-a adus pe toți împreună. Așa cum și trebuia să fim, la astfel de meciuri cât niște finale. Să fim împreună încă o dată și cu Botoșani, așadar. Când Știința dă gol, nu te abține deloc: lasă-ți fericirea să zburde și să-și dea mâna cu a noastră. Pentru că această energie comună este forța care îi împinge pe băieți de la spate.

Întoarcerea fiului marcator



După ghinionul incredibil de anul trecut, cu o accidentare gravă în luna martie și o a doua în noiembrie, pare că în sfârșit Elvir Koljic și-a regăsit forma excelentă de la venirea la Craiova, iar Știința și suporterii ei par să-și fi (re)găsit acel atacant ultra-specializat în dat goluri de care orice echipă mare are nevoie.

Istoria e plină de atacanți care erau atât de concentrați pe băgatul mingii în poartă încât deseori păreau absenți, în timpul jocurilor, iar participările lor la fazele de construcție erau rare și, când se întâmplau, nu erau cele mai spectaculoase. Pare că totul a început cu Gerhard „Gerd“ Muller, faimosul autor al 68 de reușite în doar 62 de meciuri jucate pentru echipa națională a Germaniei. În plus, un fotbalist cu o poreclă cu rezonanță foarte familiară nouă: „Bombardierul“. De la el încoace, marii atacanți care și-au făcut o misiune din a da goluri din orice poziție și orice fază, punând spectacolul și driblingurile pe locul secund de cele mai multe ori, s-au ținut lanț: Lineker, Wright, Solskjær, Klose și, bineînțeles, Inzaghi.

După o primăvară ezitantă și în care a jucat rareori pe toată durata partidelor, Elvir Koljic pare în sfârșit să-și fi revenit la forma fizică și psihică de care avea și aveam nevoie. Să nu-i uităm reușitele cu Astra, gândindu-ne la care este scopul lui suprem (acela de a marca). Koljic a avut practic patru faze în care a fost periculos în careu: într-una a fost blocat de o intervenție fabuloasă a lui Lazar, în alta a fost faultat clar în careu (penalty neacordat), iar în celelalte două a marcat. Semn că Elvir „Goljic“ is back in town. Îi dorim cu toții s-o țină tot așa încă cel puțin alte 7 meciuri.